

Arrest

nr. 308 877 van 25 juni 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 oktober 2023 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 juni 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 september 2021 diende verzoeker een aanvraag in om toelating tot arbeid van bepaalde duur (single permit). Op 19 mei 2022 nam de Vlaamse Minister bevoegd voor werkgelegenheid een gunstige beslissing in verband met voormelde aanvraag van verzoeker, waarna hij in het bezit werd gesteld van een A-kaart.

Op 19 september 2023 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de verlenging van het tijdelijk verblijf van verzoeker.

Op 17 oktober 2023 werd verzoeker aangetroffen in het Rijk, terwijl hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of werknemer uitoefende zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart. Diezelfde dag neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Tegen deze beslissing stelt verzoeker geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Eveneens op 17 oktober 2023 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13*sexies*), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie zone Lanaken/Maasmechelen op 17.10.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

*Naam : D. (...) voornaam : Z. (...) geboortedatum : (...) 1974
geboorteplaats : (...) nationaliteit : Turkije*

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 17.10.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[x] 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;

[x] 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Het tijdelijk verblijf (A-kaart) van betrokkene is verstreken sinds 18.05.2023. Hij werd hiervan op 25.09.2024 ook nog eens schriftelijk van op de hoogte gebracht en bracht ook geen nieuwe elementen aan voor een verlenging van zijn verblijf. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het einde van zijn verblijfsrecht.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer (...)) van de politiezone Lanaken/Maasmechelen / controle ism sociale inspectie TSW)

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het motiveringsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“2.1.

In casu heeft verweerder het inreisverbod enkel gemotiveerd op basis van het feit dat aan verzoeker voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Verzoeker zou op 25.09.2024 schriftelijk op de hoogte zijn gebracht van het feit dat zijn A-kaart sinds 18.05.2023 is verstrekt.

Eerst en vooral heeft verzoeker geen weet van een schrijven van 25.09.2024 (vermoedelijk wordt hiermee 25.09.2023 bedoeld).

Indien al hem door verweerder een "schrijven" zou zijn overgemaakt, quod non, dit schrijven kan in elk geval niet beschouwd worden als een "vroegere beslissing tot verwijdering".

Het inreisverbod kan derhalve dan niet verwijzen naar het art. 74/11§1, tweede lid, 2° nu er in hoofde van verzoeker geenszins sprake is dat hij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Dat er in casu sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsfout en van een manifeste beoordelingsfout.

2.2.

Dat een inreisverbod van maar liefst 2 jaar dan ook volkomen disproportioneel is, in acht genomen het feit dat verzoeker voordien nog nooit heeft geweigerd een beslissing tot verwijdering te respecteren.

Dat het inreisverbod dan ook onredelijk is en disproportioneel.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd¹.

Dat dit in casu niet gebeurd is zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel.

2. 3.

Dat overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw. een inreisverbod kan opgelegd worden indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Dat het inreisverbod dus een termijn kan inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Verweerder beschikt dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt automatisch toepassing gemaakt van een termijn van 2 jaar.

Volgens verweerder zou een inreisverbod van 2 jaar proportioneel zijn in het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen.

Dat het inreisverbod dan ook niet op een afdoende manier motiveert waarom aan verzoeker een inreisverbod voor 2 jaar dient te worden opgelegd en hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur. Zeker nu verzoeker zelf geen enkele schuld treft aan het feit dat door de werkgever niet de gevraagde documenten voor de verlenging van de single permit tijdig aan de bevoegde Vlaamse overheid werden overgemaakt.

Nergens werd immers aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Dat het inreisverbod dan ook een schending inhoudt van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw., evenals de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het motiveringsbeginsel."

3.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert dan wel de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, hij zet niet uiteen op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoeker een inreisverbod van twee jaar moet worden afgegeven omdat er enerzijds voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en, anderzijds, omdat verzoeker een vroegere verwijderingsbeslissing niet heeft uitgevoerd. Ook motiveert verweerder waarom *in casu* een inreisverbod met een duurtijd van twee jaar proportioneel is.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel om het onwettig te bevinden indien de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (*cf.* RvS 4 juli 2002, nr. 108.862; RvS 17 december 2003).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, hetgeen bepaalt als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...)”

In de voorliggende situatie wordt aan verzoeker een inreisverbod afgegeven op basis van twee afzonderlijke motieven: enerzijds wordt er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn toegestaan en anderzijds wordt gesteld dat verzoeker een vroegere verwijderingsbeslissing niet heeft uitgevoerd. Verzoeker betwist niet dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 17 oktober 2023 werd afgeleverd, geen termijn voor vrijwillig vertrek bevat. Verzoeker betwist echter wel dat hij een vroegere verwijderingsbeslissing niet zou hebben uitgevoerd. In de bestreden beslissing wordt daaromtrent gemotiveerd als volgt:

“Het tijdelijk verblijf (A-kaart) van betrokkene is verstreken sinds 18.05.2023. Hij werd hiervan op 25.09.2024 ook nog eens schriftelijk van op de hoogte gebracht en bracht ook geen nieuwe elementen aan voor een verlenging van zijn verblijf. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het einde van zijn verblijfsrecht.”

Artikel 1, §1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet definieert het begrip “*beslissing tot verwijdering*” als volgt: “*de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt*”. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt, zoals verzoeker terecht aanhaalt, niet dat aan hem reeds vóór 17 oktober 2023 een dergelijke beslissing tot verwijdering werd afgeleverd. In de nota met opmerkingen merkt verweerder op: “*Louter volledigheidshalve merkt verweerder op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 19.09.2023 inderdaad geweigerd heeft om het tijdelijk verblijf van de verzoekende partij nog verder te verlengen. Terwijl uit de bestreden beslissing tevens blijkt dat de verzoekende partij hiervan schriftelijk op de hoogte werd gebracht (zie e-mail van de Stad Lokeren van 25.09.2023)*”. Waar verweerder aanvoert dat verzoekers’ aanvraag tot verlenging van zijn A-kaart door de gemachtigde op 19 september 2023 werd geweigerd, en dat verzoeker hiervan schriftelijk op de hoogte werd gebracht op 25 september 2023, dient de Raad samen met verzoeker vast te stellen dat deze beslissing geen terugkeerverplichting bevat en aldus geen beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van artikel 1, §1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij aanvoert dat de bestreden beslissing onterecht is gebaseerd op artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, nu er geen sprake is van enige eerdere verwijderingsbeslissing die niet zou zijn uitgevoerd door verzoeker.

Deze vaststelling leidt echter niet automatisch tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Immers is deze beslissing niet enkel gebaseerd op artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet maar ook op 1° van hetzelfde artikel, namelijk het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek. Dit motief wordt niet betwist. Verweerder kan dan ook worden bijgetreden waar hij in zijn nota met opmerkingen betoogt “*Zelfs indien de kritiek van de verzoekende partij met betrekking tot de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet terecht zou zijn, dan nog blijft de vaststelling dat de bestreden beslissing ook afdoende ondersteund wordt door de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)*”.

Voorts betoogt verzoeker nog dat een inreisverbod met een termijn van twee jaar *in casu* disproportioneel is. Hij stelt dat verweerder, ondanks zijn discretionaire bevoegdheid, op automatische wijze een inreisverbod van twee jaar heeft opgelegd. Hij benadrukt dat rekening moet worden gehouden met het feit dat hij zelf geen schuld treft voor zijn onwettig verblijf, gezien het zijn werkgever was die niet tijdig de gevraagde documenten voor de verlenging van de single permit aan de bevoegde Vlaamse overheid heeft overgemaakt. Verzoeker besluit dat niet afdoende wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod van twee jaar noodzakelijk is.

In de bestreden beslissing wordt aangaande de duurtijd van het inreisverbod het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer (...) van de politiezone Lanaken/Maasmechelen / controle ism sociale inspectie TSW)

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

Verweerder houdt, overeenkomstig artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, weldegelijk rekening met de specifieke omstandigheden van verzoekers dossier. Hij stelt dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Immers werd verzoeker op 25 september 2023 uitdrukkelijk op de hoogte gesteld van het feit dat zijn tijdelijk verblijfsrecht (A-kaart) niet zou worden verlengd. Verzoeker diende aldus te weten dat hij illegaal in het land verbleef nadat zijn tijdelijk verblijfsrecht was afgelopen. Ongeacht wiens ‘schuld’ het is dat zijn aanvraag tot verlenging werd geweigerd, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet langer over enig verblijfsrecht beschikte en hij hiervan op de hoogte was. Het komt de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk of disproportioneel voor dat verweerder hiermee rekening houdt bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod. Daarnaast verwijst verweerder tevens naar het belang van de immigratiecontrole en de bescherming van de economische en sociale belangen. Gelet op al deze elementen acht verweerder een inreisverbod van twee jaar *in casu*

proportioneel. Door louter te stellen dat een inreisverbod van twee jaar disproportioneel is, slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Het feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing. In wezen geeft verzoeker hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Verzoeker toont niet aan dat verweerder met miskennis van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel heeft besloten dat aan hem een inreisverbod voor twee jaar moet worden opgelegd.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
------------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

N. MOONEN